29. 1. 2016

ID: 100323

Žaloba pro zmatečnost

Důvod žaloby pro zmatečnost podle ustanovení § 229 odst.1 písm.b) o.s.ř. je dán pouze tehdy, jestliže ten, kdo v řízení vystupoval jako účastník, neměl způsobilost být účastníkem od počátku (od zahájení) řízení. V případě, že účastník pozbyl způsobilost být účastníkem řízení teprve v průběhu řízení, nejde o důvod k zastavení řízení (podle ustanovení § 104 odst.1 o.s.ř.), ale pro postup podle ustanovení § 107 o.s.ř.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 21 Cdo 369/2015, ze dne 9.10.2015)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobkyně CFS-F.S. spol. s r.o. se sídlem v P., zastoupené Mgr. J.V., advokátem se sídlem v P., proti žalovanému V. O., zemřelému dne 9. května 2010, o 1.000,- Kč s příslušenstvím, o žalobě pro zmatečnost podané 1) R. O. a 2) V. P., oběma zastoupenými JUDr. E.L., advokátkou se sídlem v B., proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 15. prosince 2011 č.j. 52 C 152/2011-18, vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 52 C 152/2011, o dovolání R. O. a V. P. proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. února 2014 č.j. 18 Co 269/2013-107, tak, že usnesení krajského soudu a usnesení Městského soudu v Brně ze dne 24. července 2014 č.j. 52 C 152/2011-154, opravené usnesením ze dne 15. září 2014 č.j. 52 C 152/2011-158, se zrušují a věc se vrací Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Brně dne 3.7.2008 domáhala, aby jí žalovaný V. O. zaplatil 1000,- Kč. Žalobu zdůvodnila zejména tím, že žalovaný dne 20.1.2007 použil veřejný dopravní prostředek, jehož provozovatelem je Dopravní podnik města Brna, a.s., že se na výzvu "pověřené osoby" neprokázal platným jízdním dokladem, a že je proto povinen zaplatit "přirážku k jízdnému". Žalobkyně se stala "vlastníkem pohledávky" na základě "Smlouvy o postoupení pohledávek ze dne 28.4.2006 uzavřené mezi Dopravním podnikem města Brna, a.s. a JUDr. Lejnarovou", "Komisionářské smlouvy ze dne 8.12.2005" a "Smlouvy o postoupení pohledávek ze dne 7.12.2006 uzavřené mezi žalobkyní a společností CZECH FINANCIAL SERVICE - CFS MEDICAL a.s. včetně Protokolu o postoupení pohledávek č. 1/2007 ze dne 31.7.2007".

Městský soud v Brně platebním rozkazem ze dne 3.9.2008 č.j. 57 Ro 14329/2008-3 žalovanému uložil, aby zaplatil žalobkyni 1.000,- Kč a na náhradě nákladů řízení k rukám advokáta Mgr. J.V. 6.669,- Kč nebo aby podal proti platebnímu rozkazu odpor do 15 dnů od jeho doručení.

Městský soud v Brně usnesením ze dne 6.12.2010 č.j. 57 Ro 14329/2008-8 uvedený platební rozkaz zrušil. Uvedl, že platební rozkaz se žalovanému nepodařilo doručit do vlastních rukou a že žalovaný "podle zjištění z CEO" dne 9.5.2010 zemřel.

Městský soud v Brně - poté, co usnesením ze dne 11.10.2011 č.j. 52 C 152/2011-12 vyzval žalobkyni a žalovaného, aby se ve lhůtě 15 dnů od doručení usnesení vyjádřili, zda souhlasí s tím, aby ve věci bylo soudem rozhodnuto bez nařízení jednání, a co usnesením ze dne 11.10.2011 č.j. 52 C 152/2011-13 vyzval žalovaného, aby se ve lhůtě 15 dnů písemně vyjádřil k žalobě - rozsudkem ze dne 15.12.2011 č.j. 52 C 152/2011-18 žalovanému uložil, aby žalobkyni zaplatil 1.000,- Kč, a rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 6.720,- Kč k rukám advokáta Mgr. J.V. Dovodil, že ve věci lze rozhodnout "pouze na základě listinných důkazů a bez jednání ve smyslu ustanovení § 115a občanského soudního řádu", když "žalovaný se k žalobě nevyjádřil a žalobkyně s

uvedeným postupem vyslovila souhlas". Ve věci samé dospěl k závěru, že žalovaný je povinen zaplatit požadovanou přirážku k jízdnému ve výši 1.000,- Kč, neboť byl dne 20.1.2007 "přistižen revizorem při jízdě bez jízdního dokladu".

Proti tomuto rozsudku soudu prvního stupně podali R. O. a V. P. žalobu pro zmatečnost a žalobu na obnovu řízení. Žalobu pro zmatečnost zdůvodnili zejména tím, že jsou dědici po žalovaném V. O., který ještě před vydáním napadeného rozsudku zemřel; žalovaný proto neměl "způsobilost být účastníkem řízení a neměl ani procesní způsobilost".

Městský soud v Brně usnesením ze dne 25.6.2013 č.j. 52 C 152/2011-98 žalobě pro zmatečnost vyhověl (zrušil rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 15.12.2011 č.j. 52 C 152/2011-18) a rozhodl, že se zastavuje řízení o "žalobě, kterou se žalobkyně domáhala obnovy řízení", že "řízení se zastavuje" a že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Dovodil, že žalobou pro zmatečnost napadený rozsudek je postižen vadami uvedenými v ustanovení § 229 odst.1 písm.b) a c) občanského soudního řádu, a že je proto třeba ve smyslu ustanovení § 235e odst.2 občanského soudního řádu napadený rozsudek zrušit a řízení zastavit. Zastavení řízení o žalobě na obnovu řízení soud prvního stupně zdůvodnil tím, že napadený rozsudek byl zrušen na základě žaloby pro zmatečnost a že "tak odpadl žalobou na obnovu řízení napadený rozsudek".

K odvolání R. O. a V. P. (dále též jen "dědiců žalovaného") Krajský soud v Brně usnesením ze dne 27.2.2014 č.j. 18 Co 269/2013-107 změnil usnesení soudu prvního stupně ve výrocích o zrušení rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 15.12.2011 č.j. 52 C 152/2011-18 a o "zastavení řízení" tak, že žalobu pro zmatečnost zamítl; současně rozhodl, že ve výroku o náhradě nákladů řízení se usnesení soudu prvního stupně potvrzuje a že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Poté, co dovodil, že odvolání "žalobců" (správně dědiců žalovaného) "podle svého obsahu" směřuje proti výrokům usnesení soudu prvního stupně o zrušení rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 15.12.2011 č.j. 52 C 152/2011-18, o "zastavení řízení" a o náhradě nákladů řízení, dospěl - oproti názoru soudu prvního stupně - k závěru, že žalobou pro zmatečnost napadený rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 15.12.2011 č.j. 52 C 152/2011-18 dosud nenabyl právní moci, neboť žalovaný zemřel ještě před jeho vydáním a "pokus o doručení na adresu (evidovaného) trvalého pobytu a následné vyvěšení na úřední desce soudu nemohly způsobit účinky doručení" (ve spise vyznačená doložka právní moci rozsudku "není správná"), že zmatečnostní důvod podle ustanovení § 229 odst.1 písm.b) občanského soudního řádu by byl dán, jen kdyby žalovaný ztratil způsobilost být účastníkem řízení ještě před zahájením původního řízení (před podáním žaloby o zaplacení 1.000,- Kč), a že žaloba pro zmatečnost musela být zamítnuta, neboť byla podána proti "nepravomocnému rozhodnutí".

Městský soud v Brně poté usnesením ze dne 24.7.2014 č.j. 52 C 152/2011-154, opraveným usnesením ze dne 15.9.2014 č.j. 52 C 152/2011-158, rozhodl, že v řízení bude pokračováno na straně žalovaného s R. O. a V. P.

Proti usnesení odvolacího soudu ze dne 27.2.2014 č.j. 18 Co 269/2013-107 podali dědici žalovaného dovolání. Vytýkají odvolacímu soudu, že přezkoumal usnesení soudu prvního stupně také ve výroku o zrušení rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 15.12.2011 č.j. 52 C 152/2011-18, ačkoliv dědici žalovaného je dovoláním napadli pouze ve výrocích o "zastavení řízení" a o náhradě nákladů řízení; dovolatelé jsou přesvědčeni, že výroky o zrušení rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 15.12.2011 č.j. 52 C 152/2011-18 a o zastavení řízení jsou "na sobě vzájemně nezávislé a odvolací soud měl tedy rozhodnout pouze v mezích napadených výroků". Dědici žalovaného nesouhlasí s odvolacím soudem ani v tom, že doložka právní moci "nemá žádný význam". Doložka sice není "rozhodnutím, ale osvědčením právní skutečnosti a nelze ji napadnout opravnými prostředky"; protože však byla vyznačena na rozsudku soudu prvního stupně, kterým byla uložena povinnost k

plnění zemřelému a proti kterému není možné podat odvolání, je "jediným opravným prostředkem žaloba pro zmatečnost". Za chybný považují dovolatelé rovněž názor odvolacího soudu, podle kterého zmatečnostní důvod podle "ustanovení § 229 odst.c)" [správně ustanovení § 229 odst.1 písm.b) občanského soudního řádu] nelze použít tehdy, ztratil-li účastník způsobilost být účastníkem během řízení, neboť by "v takovém případě institut žaloby pro zmatečnost postrádal smysl a význam". Dědici žalovaného navrhli, aby dovolací soud zrušil usnesení odvolacího soudu a aby mu věc vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a občanského soudního řádu) po zjištění, že dovolání proti pravomocnému usnesení odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (osobou, která má v řízení obdobné postavení jako účastník řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 občanského soudního řádu a že dovolání je třeba i v současné době projednat a rozhodnout - jak vyplývá z ustanovení Čl. II bodu 2 zákona č. 293/2013 Sb. - podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, účinném do 31.12.2013 (dále jen "o.s.ř."), se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o.s.ř.).

Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237 o.s.ř.).

V projednávané věci bylo pro rozhodnutí odvolacího soudu významné (mimo jiné) vyřešení právní otázky, jak soud postupuje při posuzování procesního úkonu "podle jeho obsahu" ve smyslu ustanovení § 41 odst.2 občanského soudního řádu. Vzhledem k tomu, že tato otázka procesního práva nebyla v rozhodování dovolacího soudu ve všech souvislostech vyřešena, Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání dědiců žalovaného proti usnesení odvolacího soudu je podle ustanovení § 237 o.s.ř. přípustné.

Po přezkoumání usnesení odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o.s.ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o.s.ř.), Nejvyšší soud ČR dospěl k závěru, že dovolání je zčásti opodstatněné.

Účastník může napadnout rozhodnutí okresního soudu nebo rozhodnutí krajského soudu vydané v řízení v prvním stupni odvoláním, pokud to zákon nevylučuje (§ 201 o.s.ř.).

V odvolání musí být vedle obecných náležitostí (uvedených v ustanovení § 42 odst. 4 o.s.ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu se napadá, v čem je spatřována nesprávnost tohoto rozhodnutí nebo postupu soudu (odvolací důvod) a čeho se odvolatel domáhá (odvolací návrh) [srov. § 205 odst.1 o.s.ř.]. Odvolací návrhy a odvolací důvody může odvolatel měnit bez souhlasu soudu i po uplynutí lhůty k odvolání (srov. § 205 odst.3 o.s.ř.). Rozsah, v jakém se rozhodnutí napadá, může odvolatel měnit jen v průběhu trvání lhůty k odvolání (§ 205 odst.4 o.s.ř.).

Účastníci mohou provádět své úkony jakoukoliv formou, pokud zákon pro některé úkony nepředepisuje určitou formu (§ 41 odst.1 o.s.ř.). Každý úkon posuzuje soud podle jeho obsahu, i když je úkon nesprávně označen (§ 41 odst.2 o.s.ř.).

Odvolání představuje procesní úkon, neboť jde o projev vůle účastníka adresovaný soudu, jímž uplatňuje řádný opravný prostředek proti rozhodnutí soudu vydanému v řízení v prvním stupni. Pro odvolání zákon nepředepisuje určitou formu; uplatňuje se u něj zásada bezformálnosti procesních úkonů, a účastník je proto může učinit kteroukoliv formou, která je uvedena v ustanovení § 42 odst.1 o.s.ř.

Ze zásady bezformálnosti vyplývá, že soud posuzuje procesní úkony podle jejich obsahu. Pro posouzení procesních úkonů proto není významné, jak je účastník označil nebo že vůbec nebyly označeny, a ani to, jaký obsah jim účastník přisuzuje. Soud vždy uváží obsah (smysl) projevu vůle účastníka a uzavře, o jaký úkon se z tohoto hlediska jedná. Uvedeným způsobem soud ovšem postupuje jen tehdy, je-li úkon účastníka dostatečně určitý a srozumitelný a má-li všechny potřebné náležitosti; neumožňuje-li úkon jednoznačný závěr o tom, co jím účastník vyjádřil, je třeba nejprve účastníka vyzvat, aby úkon náležitě formuloval (neurčitý nebo nesrozumitelný úkon nemá žádné právní následky, a proto není možné k němu přihlížet) nebo aby odstranil vady podání (postupem podle ustanovení § 43 o.s.ř.); teprve poté lze úkon posoudit podle jeho obsahu. Posouzení procesního úkonu podle obsahu (na druhé straně) soudu neumožňuje, aby určitému a srozumitelnému úkonu přikládal jiný než účastníkem sledovaný smysl. V ustanovení § 41 odst. 2 o.s.ř. se soudu ukládá posuzovat procesní úkon účastníka bez zřetele k tomu, jak jej účastník označil nebo zda jej vůbec označil, neumožňuje mu však, aby "domýšlel" obsah úkonu nebo z obsahu úkonu činil závěry, které z něj ve skutečnosti nevyplývají.

Obdobně se podle obsahu a nikoliv jen podle označení posuzují také jednotlivé náležitosti procesního úkonu; to platí rovněž o vymezení rozsahu, v jakém se napadá odvoláním rozhodnutí soudu vydané v řízení v prvním stupni, o vylíčení odvolacího důvodu nebo o uvedení odvolacího návrhu.

V projednávané věci bylo z podání dědiců žalovaného ze dne 2.7.2013, kterým uplatnili odvolání proti usnesení Městského soudu v Brně ze dne 25.6.2013 č.j. 52 C 152/2011-98 a které téhož dne došlo soudu prvního stupně, nepochybné, že dědici žalovaného v něm vyjádřili nesouhlas s výroky usnesení "III. a IV.", tedy s rozhodnutími o "zastavení řízení" a o náhradě nákladů řízení, a že pouze vůči těmto rozhodnutím v podání vylíčili odvolací důvody a uvedli své odvolací návrhy. Z obsahu podání nebylo možné dovodit, že by dědici žalovaného snad nesouhlasili také s rozhodnutím soudu prvního stupně o "zrušení rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 15.12.2011 č.j. 52 C 152/2011-18", ostatně k tomu neměli (nemohli mít) ani důvod (motiv), jestliže podáním žaloby pro zmatečnost sledovali - jak vyplývá z jejich dalších podání ve věci - právě uvedený procesní následek. Dovolatelům tedy lze přisvědčit v tom, že svým odvoláním (posuzovaným podle jeho obsahu) nenapadli výrok usnesení soudu prvního stupně ze dne 25.6.2013 č.j. 52 C 152/2011-98, kterým byl zrušen rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 15.12.2011 č.j. 52 C 152/2011-18.

Odvolací soud - jak vyplývá z ustanovení § 212 o.s.ř. - projedná věc v mezích, ve kterých se odvolatel domáhá přezkoumání rozhodnutí; tímto rozsahem není vázán

a) ve věcech, v nichž lze zahájit řízení bez návrhu,

b) v případech, kdy na rozhodnutí o napadeném výroku je závislý výrok, který odvoláním nebyl dotčen,

c) v případech, kde jde o taková společná práva nebo povinnosti, že se rozhodnutí musí vztahovat na všechny účastníky, kteří vystupují na jedné straně, a kde platí úkony jednoho z nich i pro ostatní (§ 91 odst. 2 o.s.ř.), třebaže odvolání podal jen některý z účastníků,

d) jestliže z právního předpisu vyplývá určitý způsob vypořádání vztahu mezi účastníky.

Ustanovení § 212 písm.a), c) a d) o.s.ř. se v projednávané věci - jak je dáno již jejich povahou - neuplatní. Odvolací soud tedy mohl (na základě odvolání dědiců žalovaného ze dne 2.7.2013) přezkoumat usnesení soudu prvního stupně 25.6.2013 č.j. 52 C 152/2011-98 také ve výroku o zrušení rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 15.12.2011 č.j. 52 C 152/2011-18 jen tehdy, kdyby šlo o výrok, který byl závislý na rozhodnutí o výrocích, které dědici žalovaného odvoláním napadli [§ 212 písm.b) o.s.ř.].

O žalobě pro zmatečnost soud rozhodne (nedojde-li k odmítnutí žaloby nebo k zastavení řízení o žalobě) buď tak, že ji zamítne, nebo že napadené rozhodnutí zruší (srov. § 235e odst.2 větu první o.s.ř.). V případě, že rozhodnutí zruší z důvodů uvedených v ustanovení § 229 odst.1 písm.a), b) a d) o.s.ř. nebo v ustanovení § 229 odst.2 písm.a) a b) o.s.ř., soud rozhodne též o zastavení řízení o věci, popřípadě o postoupení věci orgánu, do jehož pravomoci náleží (srov. § 235e odst.2 větu druhou o.s.ř.).

Z ustanovení § 235e odst.2 věty první a druhé o.s.ř. vyplývá, že "zrušení napadeného rozhodnutí" a "zastavení řízení" jsou ve vzájemném vztahu, přičemž primárním tu je "zrušení napadeného rozhodnutí", neboť k "zastavení řízení" může dojít, jen jestliže bylo napadené rozhodnutí zrušeno a jestliže ke zrušení došlo z důvodů uvedených v ustanovení § 229 odst.1 písm.a), b) a d) o.s.ř. nebo v ustanovení § 229 odst.2 písm.a) a b) o.s.ř. Rozhodnutí o "zrušení napadeného rozhodnutí" není závislé na rozhodnutí o "zastavení řízení", ve skutečnosti je tomu opačně.

Odvolací soud tedy v projednávané věci nebyl oprávněn přezkoumat usnesení soudu prvního stupně 25.6.2013 č.j. 52 C 152/2011-98 též ve výroku o zrušení rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 15.12.2011 č.j. 52 C 152/2011-18 ani proto, že by šlo ve smyslu ustanovení § 212 písm.b) o.s.ř. o "závislý výrok, který odvoláním nebyl dotčen".

Ostatním námitkám dovolatelů nelze přisvědčit.

Rozhodnutí soudu nabývá právní moci ze zákona a skutečnost, že byla vyznačena právní moc na dosud nepravomocném rozhodnutí, nemá pro nabytí právní moci význam. Takový význam má pouze právní moc jako taková, která nastane - nezávisle na vůli soudu či účastníků řízení - v okamžiku, kdy jsou splněny zákonné podmínky, tedy kdy je rozhodnutí řádně doručeno a kdy je nelze napadnout odvoláním (srov. též právní názor uvedený v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29.5.1997 sp. zn. 2 Cdon 1397/96, které bylo uveřejněno pod č. 29 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 1998). Doložka právní moci rozhodnutí má - stejně jako doložka vykonatelnosti - povahu veřejné listiny (srov. též právní názor vyjádřený v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25.5.2005 sp. zn. 20 Cdo 1257/2004, které bylo uveřejněno pod č. 167 v časopise Soudní judikatura, roč. 2005); soud z ní proto vychází, jen jestliže nebude dokázán opak. Nesprávné vyznačení doložky právní moci na rozhodnutí, které dosud není pravomocné, pak představuje nesprávný úřední postup soudu (srov. právní názor uvedený v rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 8.7.1997 sp. zn. 6 Co 704/97, který byl uveřejněn pod č. 42 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 1998).

Důvod žaloby pro zmatečnost podle ustanovení § 229 odst.1 písm.b) o.s.ř. je dán pouze tehdy, jestliže ten, kdo v řízení vystupoval jako účastník, neměl způsobilost být účastníkem od počátku (od zahájení) řízení. V případě, že účastník pozbyl způsobilost být účastníkem řízení teprve v průběhu řízení, nejde o důvod k zastavení řízení (podle ustanovení § 104 odst.1 o.s.ř.), ale pro postup podle ustanovení § 107 o.s.ř.

Odvolací soud tedy v projednávané věci správně dovodil, že žalobou pro zmatečnost napadený rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 15.12.2011 č.j. 52 C 152/2011-18 nenabyl (v době rozhodování odvolacího soudu) právní moci, jestliže žalovaný ještě před jeho vydáním zemřel a

jestliže nebyl doručen tomu, o němž by bylo ve smyslu ustanovení § 107 o.s.ř. rozhodnuto, že s ním bude v řízení pokračováno na místě žalovaného.

Z uvedeného vyplývá, že usnesení odvolacího soudu není správné. Protože nejsou splněny podmínky pro zastavení dovolacího řízení, pro odmítnutí dovolání, pro zamítnutí dovolání a ani pro změnu usnesení odvolacího soudu, Nejvyšší soud České republiky usnesení odvolacího soudu podle ustanovení § 243e odst. 1 o.s.ř. zrušil a věc podle ustanovení § 243e odst. 2 věty první o.s.ř. vrátil odvolacímu soudu (Krajskému soudu v Brně) k dalšímu řízení; současně bylo zrušeno podle ustanovení § 243e odst.2 věty třetí o.s.ř. závislé usnesení Městského soudu v Brně ze dne 24.7.2014 č.j. 52 C 152/2011-154, opravené usnesením ze dne 15.9.2014 č.j. 52 C 152/2011-158.

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- Odpovědnost za vady
- Náhrada nákladů na výživu pozůstalých (jiných) osob
- Mezinárodní příslušnost ve věcech rodičovské zodpovědnosti
- Smlouva o dílo (exkluzivně pro předplatitele)
- Spotřebitelský úvěr (exkluzivně pro předplatitele)
- Starobní důchod (exkluzivně pro předplatitele)
- Veřejná obchodní společnost (exkluzivně pro předplatitele)
- Vypořádání SJM (exkluzivně pro předplatitele)
- Přiměřené protiplnění
- Předkupní právo
- Ochrana osobnosti